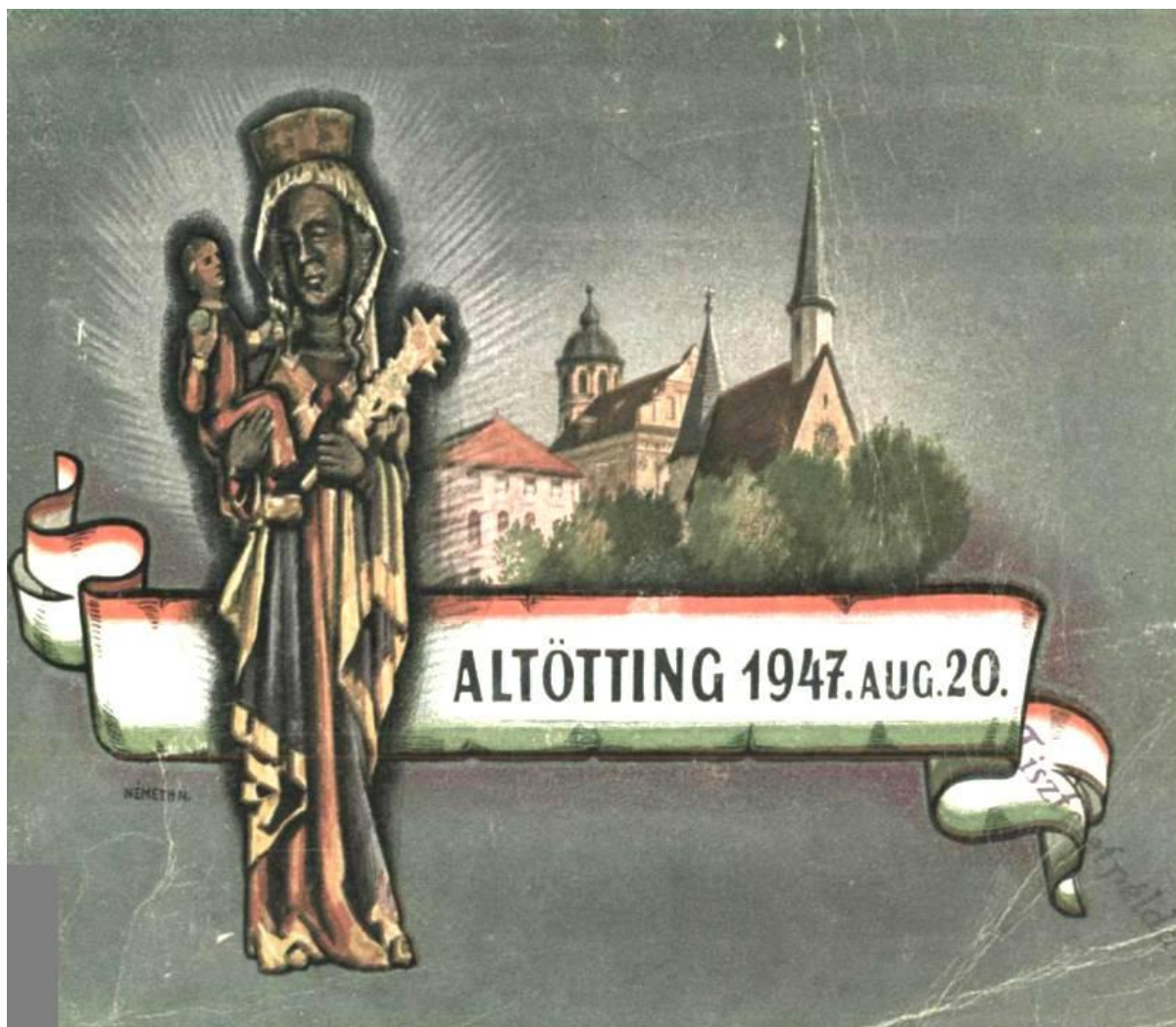

Az 1947. évi zarándoklat emlékalbuma

A zarándoklat
és a guttenburgi gondnokság emlékére

szeretettel

Landshut, 1948. aug. 20.

Kótai Zoltán

Kótai Zoltán
a Vatikáni Misszió Delegátusa.

Pogány magyarok több mint ezer évvel ezelőtt, kalandozásaik során 903-ban porig égették a bajorországi Altötting városát. Csodálatos módon egyedül egy Mária-szobor maradt sértetlenül a nagy pusztítás után. E csodatevő kegyeszoborhoz azóta messzeföldről zarándokolnak a hívő seregek.

Most, ezer év után, a pogány kelettől Nyugathoz menekült magyarok engesztelésül elzarándokoltak az altöttingi Madonnához, hogy bűnbánó szívvel könyörögjenek az Istenanya közbenjárásáért, irgalomért és bűnbocsánatért esedezzenek a szenvedő magyar nép érdekében.

Égbenyuló hegyek, titokzatos völgyek és napsütötte rónák országából, Németország minden zugából, sőt Ausztriából is, táborokból, falvakból és városokból, harmincezer hontalan magyar közül ezren és ezren indultak el, hogy 1947 Szent István napján felajánlják ezt az zarándoklatot minden magyarok ezeréves bűneinek engesztelésére.

Tízezer magyar gyűlt össze az altöttingi kegyeszobornál, hogy térdre boruljon a Magyarok Nagyasszonya előtt.

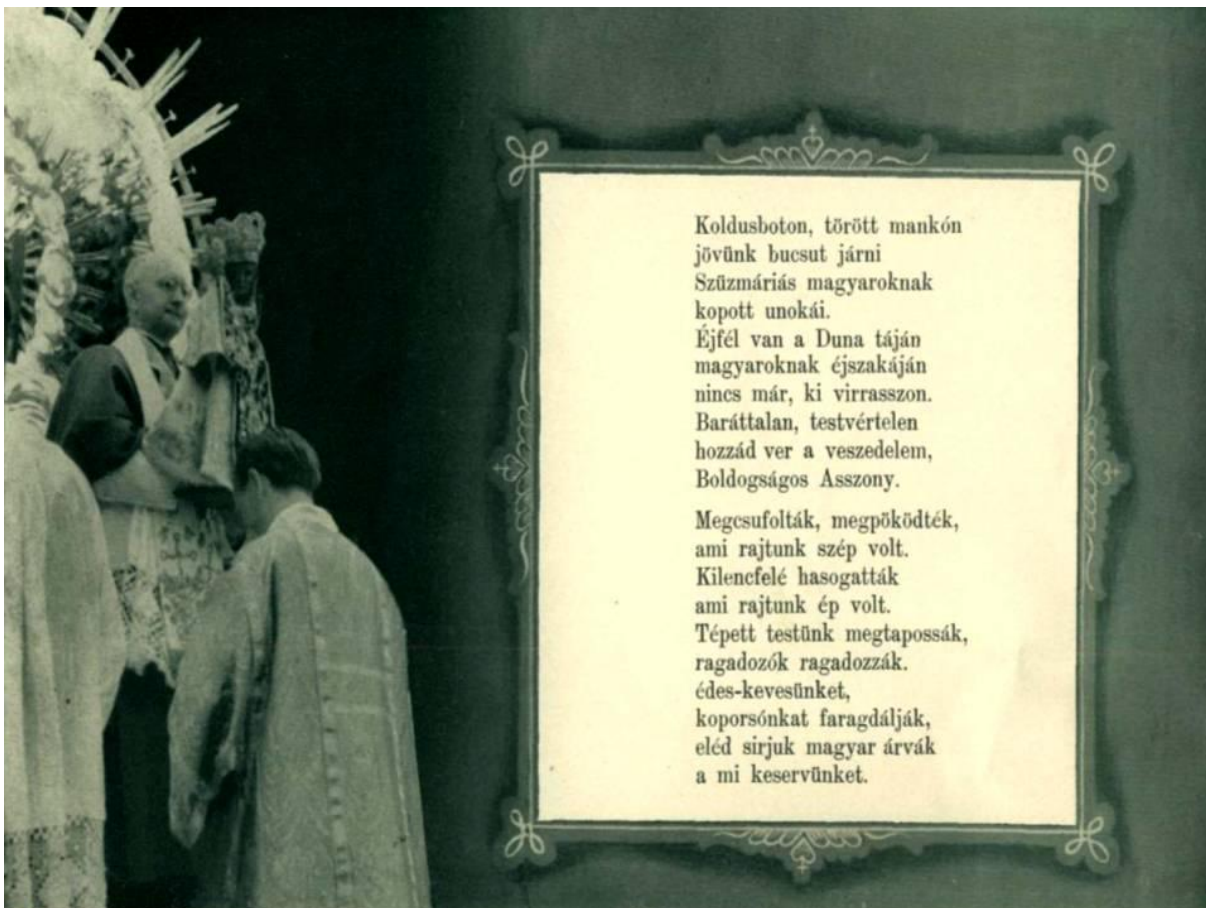
A SZENTATYA IMAJA A HONTALANOKÉRT

Jézus, mindenható, örök Isten, tekints kegyesen és irgalmasan azoknak nagy számára, akikről a háború elrabolta szeretett családi tűzhelyüket . . .

. . . Mennyei Atyánknak Fia, isteni Bölcsesség, Te irányítod az évszázadok sorsát és a népek egymásutánját. Parancsolj a viharoknak, az orkánoknak, melyek az Altalad megváltott emberiség békéjét zavarják! . . .

. . . Add, hogy mindazok, akik kimondhatatlan szükségétől szorongatva, otthonaikból száműzve élnek, a Te önkéntes szegénységed példájából merítsék az isteni erőt, a krisztusi bátorságot ahhoz, hogy a szenvedésbe taszított életüket türelemmel viseljék.

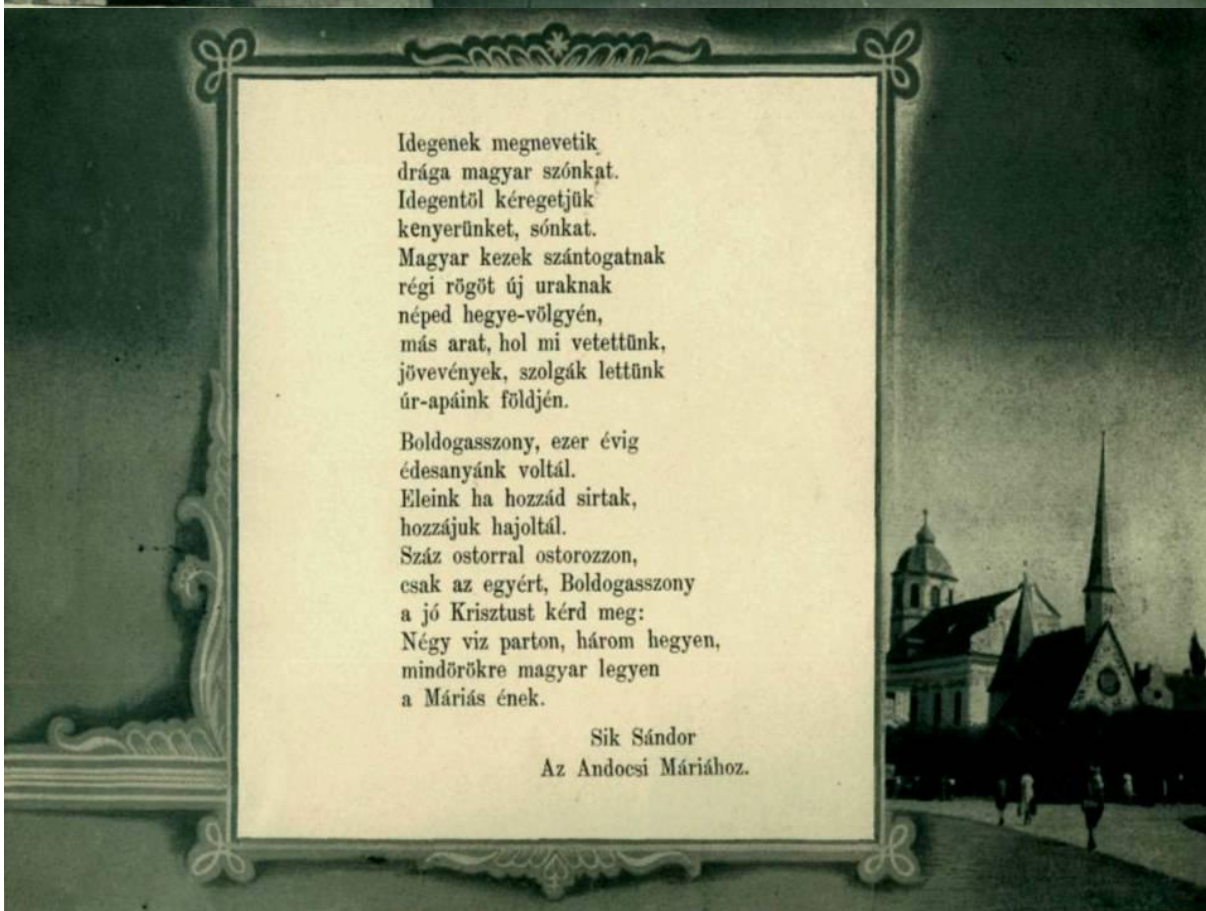

Koldusboton, törött mankón
jövünk bucsut járni
Szűzmáriás magyaroknak
kopott unokái.

Éjfél van a Duna táján
magyaroknak éjszakáján
nincs már, ki virrasszon.
Baráttalan, testvértelen
hozzád ver a veszedelem,
Boldogságos Asszony.

Megcsufolták, megpöködték,
ami rajtunk szép volt.
Kilencfelé hasogatták
ami rajtunk ép volt.
Tépett testünk megtapossák,
ragadozók ragadozzák.
édes-kevesünket,
koporsónkat faragdálják,
eléd sirjuk magyar árvák
a mi keservünket.

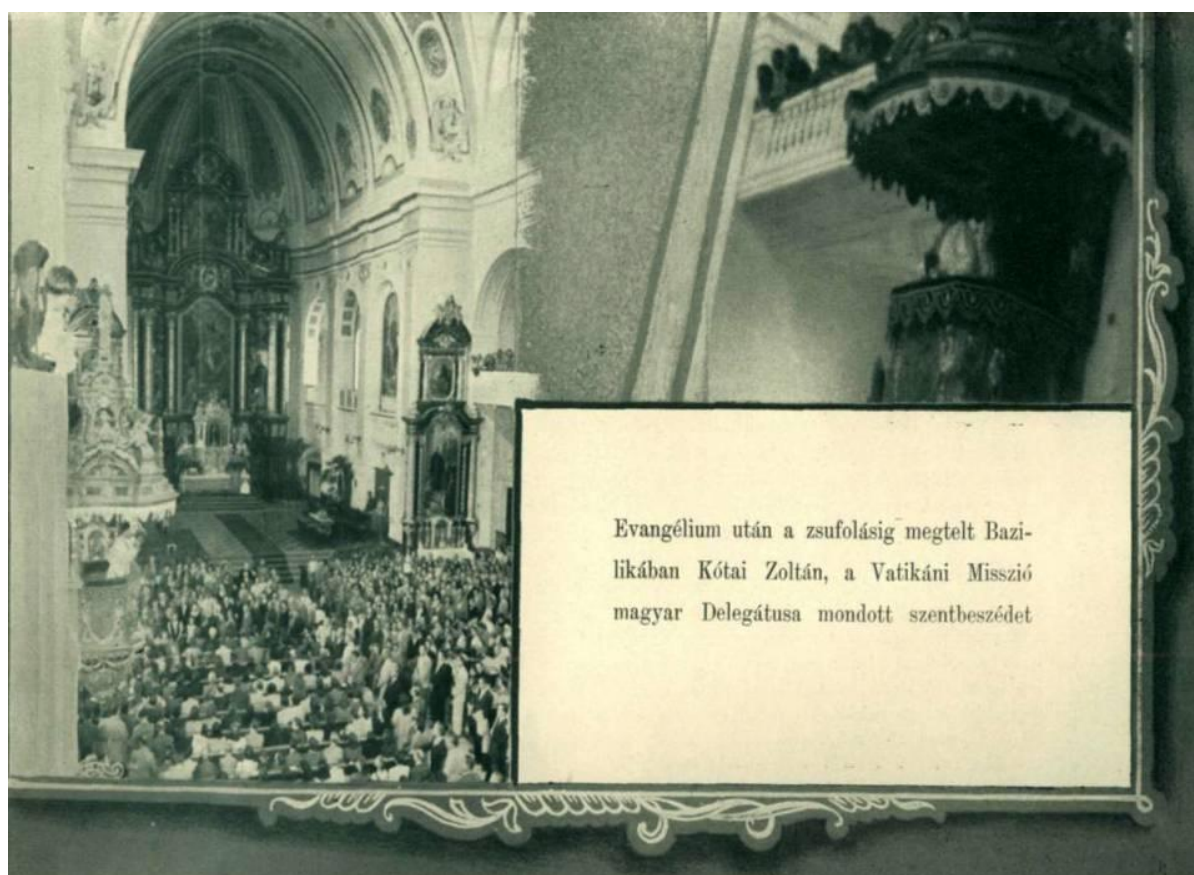
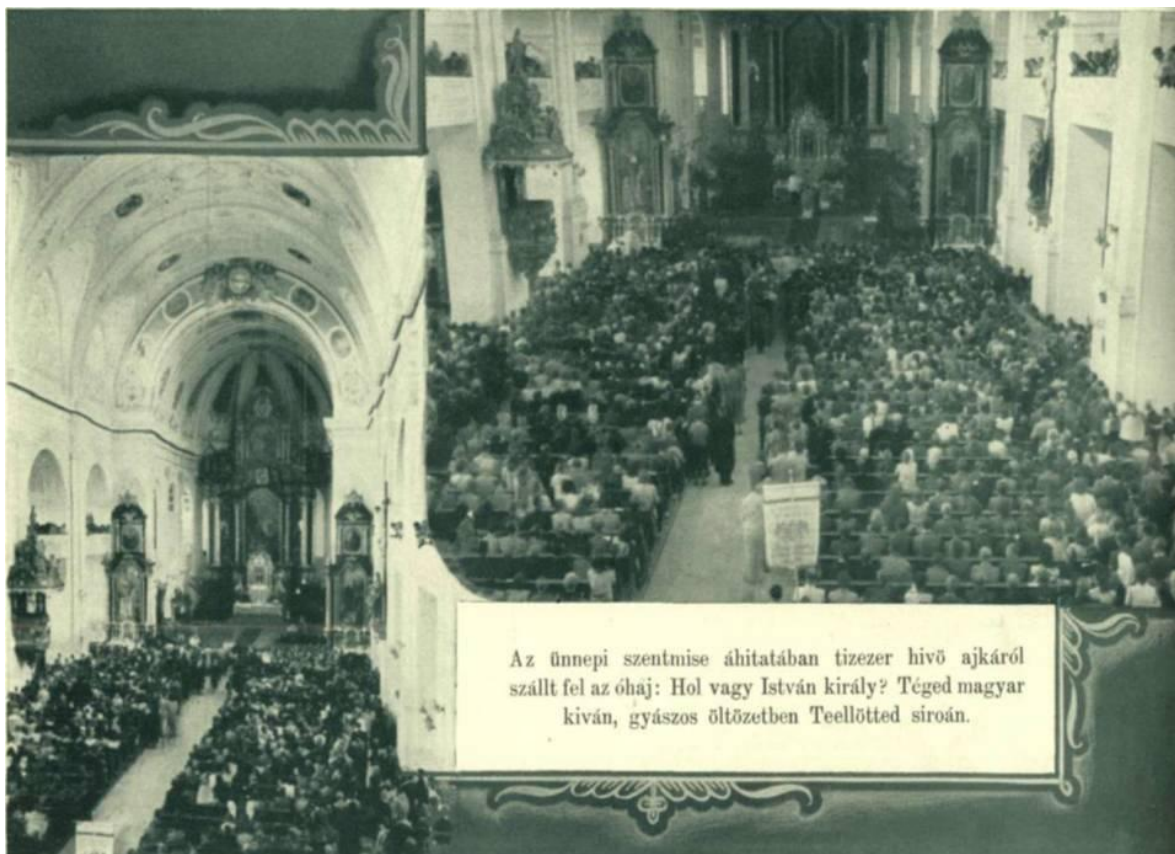

Idegenek megnevetik
drága magyar szónkat.
Idegentől kéregetjük
kenyerünket, sönkat.
Magyar kezek szántogatnak
régirögöt új uraknak
néped hegye-völgyén,
más arat, hol mi vetettünk,
jövevények, szolgák lettünk
úr-apáink földjén.

Boldogasszony, ezer évig
édesanyánk voltál.
Eleink ha hozzád sirtak,
hozzájuk hajoltál.
Száz ostorral ostorozzon,
csak az egyért, Boldogasszony
a jó Krisztust kérd meg:
Négy viz parton, három hegyen,
mindörökre magyar legyen
a Máriás ének.

Sik Sándor
Az Andocsi Máriához.

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Ahogy végignézek rajtatok, a papköltő szavai jutnak eszembe:

Koldusboton, törött mankón
Jövünk bucsut járni,
Szűzmáriás magyaroknak
Kopott unokái . . .

Végignézek rongyos ruháinkon, tépett magyar zászlóinkon és fáj a szívem, hogy ilyen koldussorsban kell élnünk. Ezért határoztuk el, hogy eljövünk a Boldogasszonyhoz. Eljön a magyar nép és könyörögni fog azon a földön, ahol ezer esztendővel ezelőtt magyar lovak patái csattogtak az utcák kövezetén és magyar seregek pusztították a várost. E nagy pusztításból csak a kegykápolna maradt meg épségben. Szűz Máriának az ősmagyarok által épségben hagyott kápolnájába zarándokoltunk el az első nagy magyar máriatisztelő, szent István király, ünnepén.

Szent István király megérezte, hogyha a magyarságot meg akarja őrizni a következő évszázadokra és évezredekre, akkor a Szűzanyának kell felajánlania. Amikor ő is testvértelennek, barát nélkülinek látta a magyarságot, amikor a magyar magyar ellen támadt, amikor órvgyilkosok osontak be az ő hálókamrájába is, akkor ajánlotta fel a Szűzanyának országát, népét és koronáját. Érezte, hogy ez a három lesz legdrágább kincse a magyarságnak. Ha ez megvan, akkor a magyarságot nem kell féltetni a következő évszázadokban, évezredekben, mert van életerő a magyarságban.

A pannonhalmi refectórium egyik ablakmélyedésében egyszerű kis képcske van. Egy hordót ábrázol ez a kép, amelyről leverték az abroncsokat és a hordó dongái szétestek. A kép felirata ennyit mond: Per

libertatem periit, vagyis: a szabadság által veszett el. A hordó azt vélte, hogyha leveti a bronzait, akkor felszabadul és győzedelmes lesz. És széthullottak dongái s kifolyt tartalma.

Szent István király tudta azt, hogy a magyar népnek HARMAS ABRONCSA van: az ország, a magyar nép, és a magyar Szentkorona. Ez a három az, amely egybefogja a magyarságot, amely nem engedí széjjelzülleni a magyar népet. Amikor Szent István király a Kárpátoknál megvonta az ország határát, nem akart a közösség gondolatának leple alatt elnyomó hatalmasság, kényur lenni, hanem szerető atyja kívánt lenni a kis nemzetiségeknek is. Azért írta fiához, Szent Imre herceghez intézett intelmeiben: „Vae regio unius linguae!” — Jaj az egynyelvű országnak! És kioktatja intelmeiben Szent Imre herceget, hogyan kell a nemzetiségekkel krisztusi szeretettel bánni, hogyan kell testvért látni a másik, esetleg más anyanyelvű magyarban is. Amíg az ország a broncsa összetartotta a magyarságot, addig nem is volt baj. Tudjuk, hogy az évszázadok folyamán hányszor próbálták ezt az a broncsot leverni, s amikor ez sikerült, éreznük kellett a latin mondás igazságát: a szabadság által veszett el.

A másik a broncs, amely a magyarságot összetartja, a magyar nép, amelyet szintén a Szűzanyának ajánlott fel Szent István király 909 évvel ezelőtt, alig öt nappal halála előtt. Szent István tudta azt, hogy ennek a népnek magyarnak kell lennie, mernie kell magyarnak lenni, nem szóval, hanem cselekedettel; nem hangzatos szavakkal, hanem cselekedetekkel. A mostani időkben ismét nehéz magyarnak lenni és esetleg gyalázatnak is tűnik fel egyesek szemében, amint hogy gyalázat volt sokak szemében hajdan a kereszt. De a kereszt a dicsőség jele lett, amint a magyar trikolor is a mi dicsőségünk jele, amelyet ne tagadjunk meg soha! Ne tagadjuk meg magyarságunkat esetleg előkelő helyekért, ne tagadjuk le esetleg kivándorlási előnyökért. Merjünk magyarok lenni és merjük vállalni a sorsközösséget a magyar nemzettel. Aki ezt nem teszi, az nem méltó a magyar trikolorhoz és érezze azt, hogy ez a magyar közösség kivetí

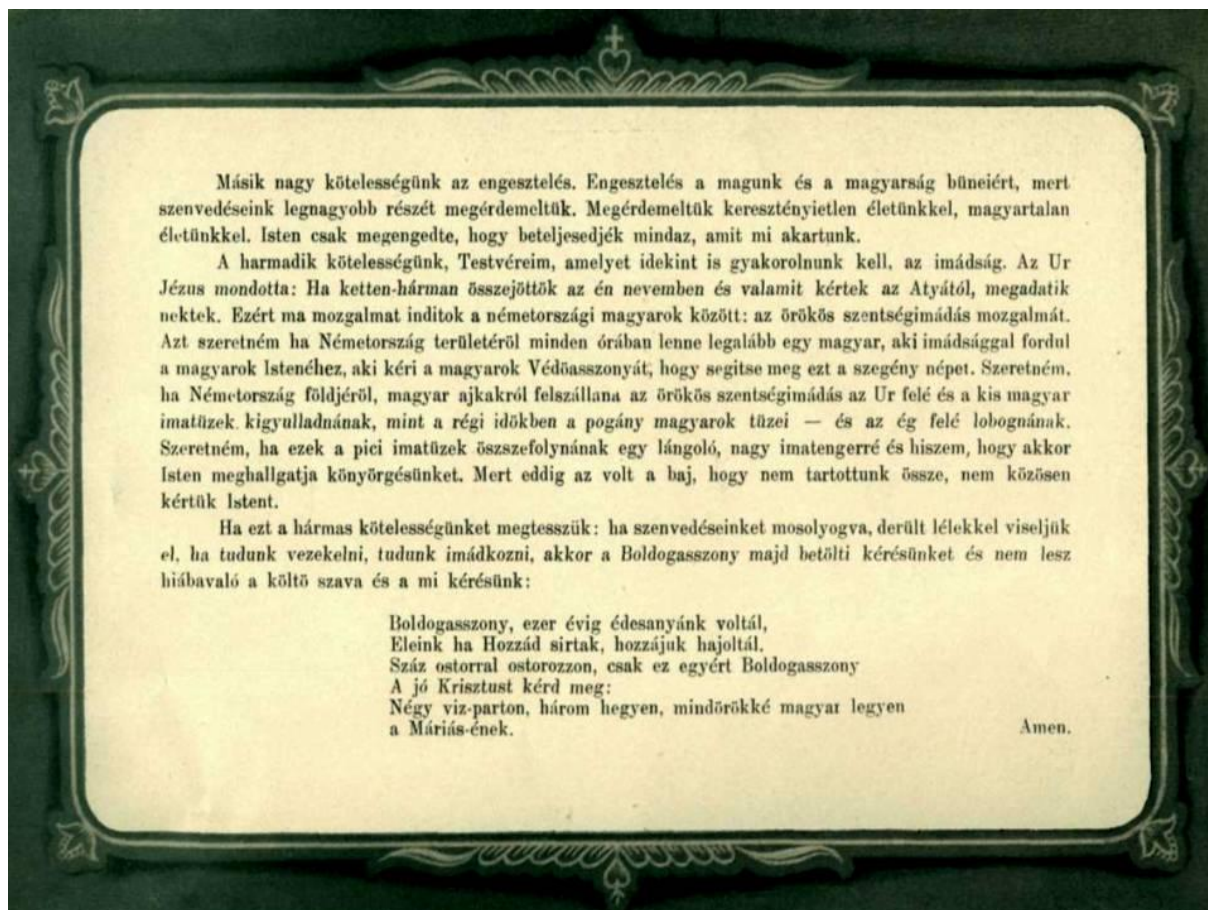
ót sorából. De a népnek nemcsak magyarnak kell lennie, hanem kereszténynek is. Olyan kereszténynek kell lennie a magyarnak, aki megérzi a másikban az embertársat aki éppen úgy vergődik, kinlódik a problémák súlya alatt, mint ő; aki érzi, hogy tehetetlenek vagyunk, amint a vezetők is érzik ezt és tudnak megértők lenni másokhoz. Olyan keresztényeknek kell lenniök a magyaroknak, akik nem találnak ki rágal-makat, vádakát, gyalázkodásokat, nem hirdetik mindenütt, hogy az altöttingi zarándoklást meg sem tart-ják, mert tifuszjárvány van, hanem keresztényi módon, Szent István népeként elzarándokolnak engesztelni a Szűzanyát, tehát akik nemcsak magyarok, hanem keresztények is mernek lenni.

A harmadik a broncs, amely összetartja a magyar nemzetet, a Szent Korona. Szent István Jézus Krisztus helytartójától kéri a Szent Koronát. Nem akarja viaskodó emberi hatalmaktól kérni királyi hatalmát. Ismeri a Szentírást: „Nem adatott volna neked hatalom, ha felülről nem kaptad volna.” Ő ezt a felülről jövő hatalmat kéri Szilveszter pápától, s ezzel örökre elkötelezte magát a kereszténységhez és a Nyugathoz.

Testvéreim! Ez a hármas a broncs kell, hogy ma is összetartsen bennünket. Azért jöttünk most ide az altöttingi zarándoklóhelyre, hogy kérjük a Magyarok Nagyasszonyát: a régi buzgóság lángoljon fel újra a mi lelkünkben, lángoljon fel a magyarság buzgósága, hogy mindnyájan tudjuk és érezzük: a szentek unokái vagyunk.

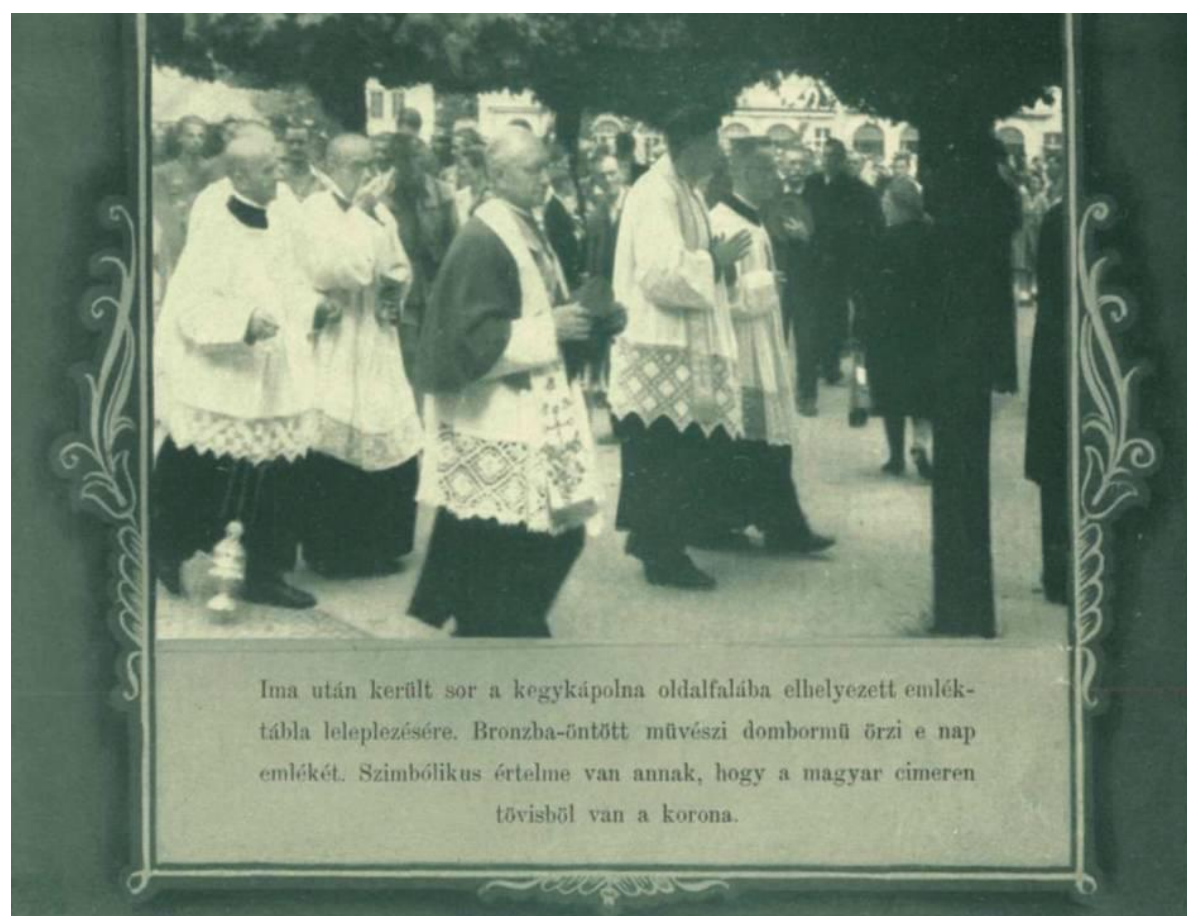
Éppen azért éreznünk kell, hogy vannak kötelességeink is, melyeket idekint is gyakorolnunk kell.

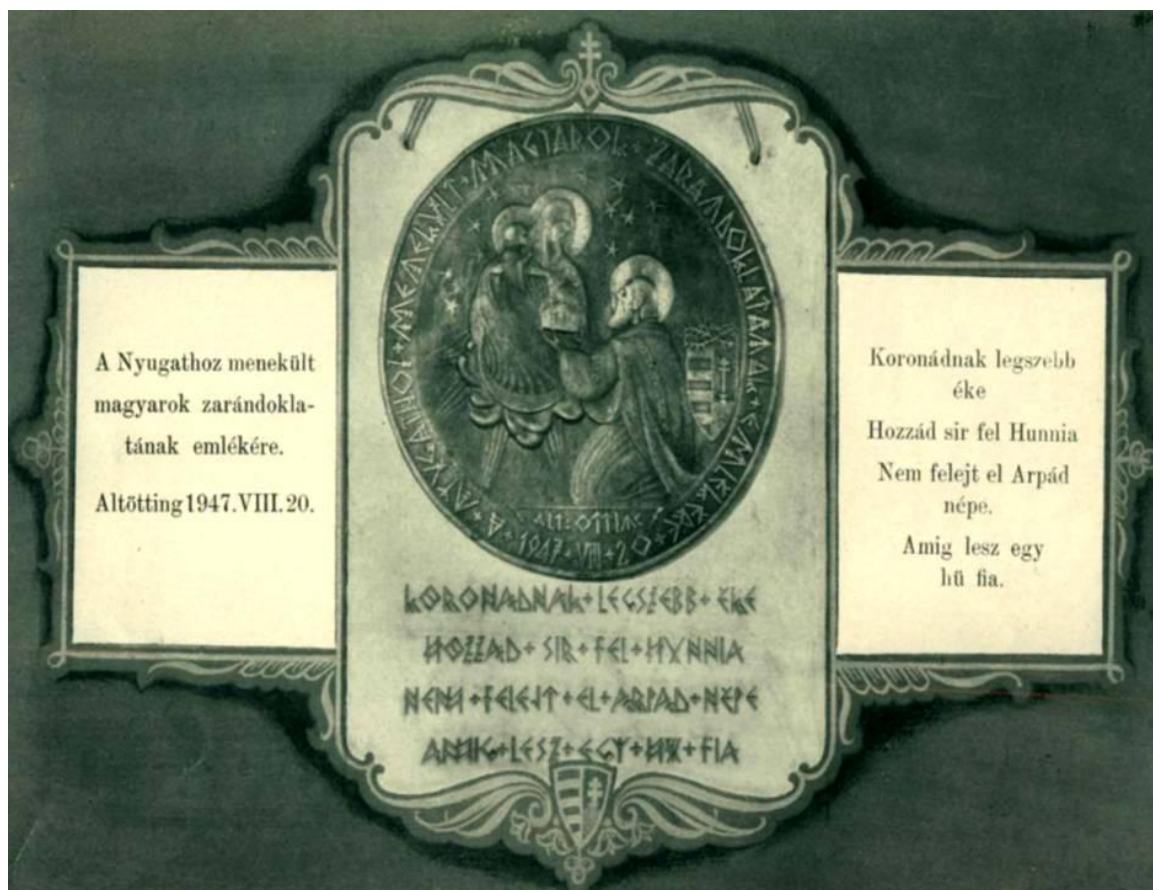
Az első ilyen kötelességünk a szenvedések hősie elviselése. Tudjuk, hogy a Golgotán keresztül vezet a husvéti feltámadás útja. Tudjuk, hogy a kereszt a legjobb iránytű, mely megmutatja nekünk, mit kell cselekednünk, amikor szenvedéssel látogat meg bennünket az Isten. Ha nélkülöznünk kell, tudjunk Tedeumot zengeni szenterzsébetes lélekkel: Köszönöm Uram, hogy megmutattad a Te szeretetedet, köszönöm hogy, nem feledkeztél meg rólam. Jelt adott nekem az Ur, hogy nem feledkezett meg rólam, mert szenvedéseket küldött az én utamra.

Én . . . fogadom, hogy hiven teljesítem kötelességeimet, melyekkel Istennek, Hazámnak és embertársaimnak tartozom. Minden lehetőet megteszek, hogy embertársaimon segítsek, ismerem a cserkésztvörvényeket és azokat mindenkor megtartom.

Tizezer magyar

borult térdre, amikor Monsignor Ludwig Eisenreich, a kegykápolna adminisztrátora áldást adott a kegyszoborral.

„Szentáldását adja ránk
Kisdedével Szüzanyánk.”

Délután ismét egybegyűltek a zarándokló magyarok a Bazilikában, ahol litánia es egyházzenei hangverseny volt. A hangverseny előtt őr Fazekas László a vilshofeni körzet magyar lelkésze, a zarándoklat lelkész-szervezője, mondott beszédet.

Kedves magyar testvéreim!

Vádolom nyelvészeinket, hogy nem határozták meg azt a magyar szót, melynek legszebb a csengése, legszívighatóbb a muzsikája, mert ma azzal kezdtem volna beszédemet, hogy szent István ünnepén drága anyanyelvünk szépsége legyen számunkra figyelmeztetés és felhívás arra, hogy ma a magyar nyelv van hivatva kifejezést adni az Isten tiszteletének.

Magyar ünnep van ma, testvéreim! Most minden magyarnak a nagy igazságra kell gondolnia: a földön járunk, de az égbe nézzünk. Ma minden magyarnak keresztény önérzettel éreznie kell, hogy a mai ünnepet egy magyar szentnek köszönhetjük.

Nekünk pedig, vándor magyaroknak még nagyobb hálával kell gondolnunk a mi első szent királyunkra, mert neki tulajdoníthatjuk, hogy ma elzarándokolhattunk ide, Áltöttingbe ünnepelni.

Szent István király nagy alkotásaiból mi állhatna előttünk inkább ma, ha nem legszebb munkája, az országépítés.

Szolgión tehát a dicséret róla, a királyról, aki hazát alapított, s aki rávezette népét arra az útra, melyen boldogságát és jövőjét megtalálhatta.

Honalapítás! Ez volt atyai öröksége. Építeni! Ez lebegett a fiatal István előtt mint életcél és mint magyar kötelesség. Profétai szemmel előre látta azt, hogy a magyar népet nem a széthúzás és az egyéni kalandozások teszik naggyá, hanem az összefogott magyar munka. A Kárpát-medencét sem a hódítás tette magyarrá, hanem népének benne végzett munkája és a belőle fakadó viruló élet. Azért lett ő maga a szent, a haza első dolgozója és legnagyobb munkása.

Építeni, mindig építeni! Életének ez volt a mottója. Ennek az érzésnek köszönhetjük életének hallhatatlan munkáját: a magyar hazát.

„Ássatok mélyre, — figyelmezteti az építkezést vezető szerzetest Esztergomban — és el ne felejtsetd, hogy az alapnak kell a legerősebbnek lennie, mert ledőlhet az épület, de ha az alap megmarad, újra lehet építeni.“

Elmondta ezeket a szavakat szokszor önmagának is, amikor a keresztény magyar haza alapjait rakta le. Mi tudjuk, hogy tényt énekelünk, amikor visszanézünk a múltba: „e népnek ezredévé, sok viharos napja volt . . .“ Ő előre meglátta ezt. Ezért végezte olyan gondosan az építést, ezért támogatta annyi imádsággal. O hány éjszakát virrasztott és imádkozott át a nagy király, Isten áldását kérve az építésre.

De kellett is az erő, mert nem egyszer maradt egészen egyedül és nem egyszer végezte maga a nagy munkát. Hányszor kellett letennie a szerszámot és a kardhoz nyulnia, hogy megvédje azt, amit már épített. Koppányok, Ajtonyok, Tonuzobák véreztek el, mert nem tudtak felemelkedni a keresztény király honmentő gondolatáig. Nem lehet őt ezért véreskezűnek nevezni, mert csak a nagy igazság követője volt: ha azt akarjuk, hogy a föld teremjen, akkor először ki kell irtani a gázt, meg kell szabadítani a szeméttől, és mélyen bele kell szántani, hadd szenvedjen és vérezzen mert a termés az áldozat gyümölcse.

Hogy ezt megértse a vele dolgozó nép és fel tudjon emelkedni az áldozat gondolatáig, kereszténnyé kellett lennie. A szent királynak és a keresztény magyarságnak köszönhető, hogy sikerült megtartani a megszerzett földet.

A magyar életben megjelent a kereszt. Szent István azon fáradozott, hogy az igaz hit gyökereig hassa át a népet, mert a gyökér a fa, nem pedig a törzs, vagy a korona. A vihar

megtépázhatja lombjait, a villám kidöntheti törzsét, de ha ép a gyökér, kihajt újra a fa. De sokszor láttuk ennek igazságát a magyar életben: Muhi csata, Mohács, Nagymajtén, Világos. . . Nem is kell tovább folytatni, csak emlékezzünk. . . . Amikor ép volt a gyökér, kihajtott a fa.

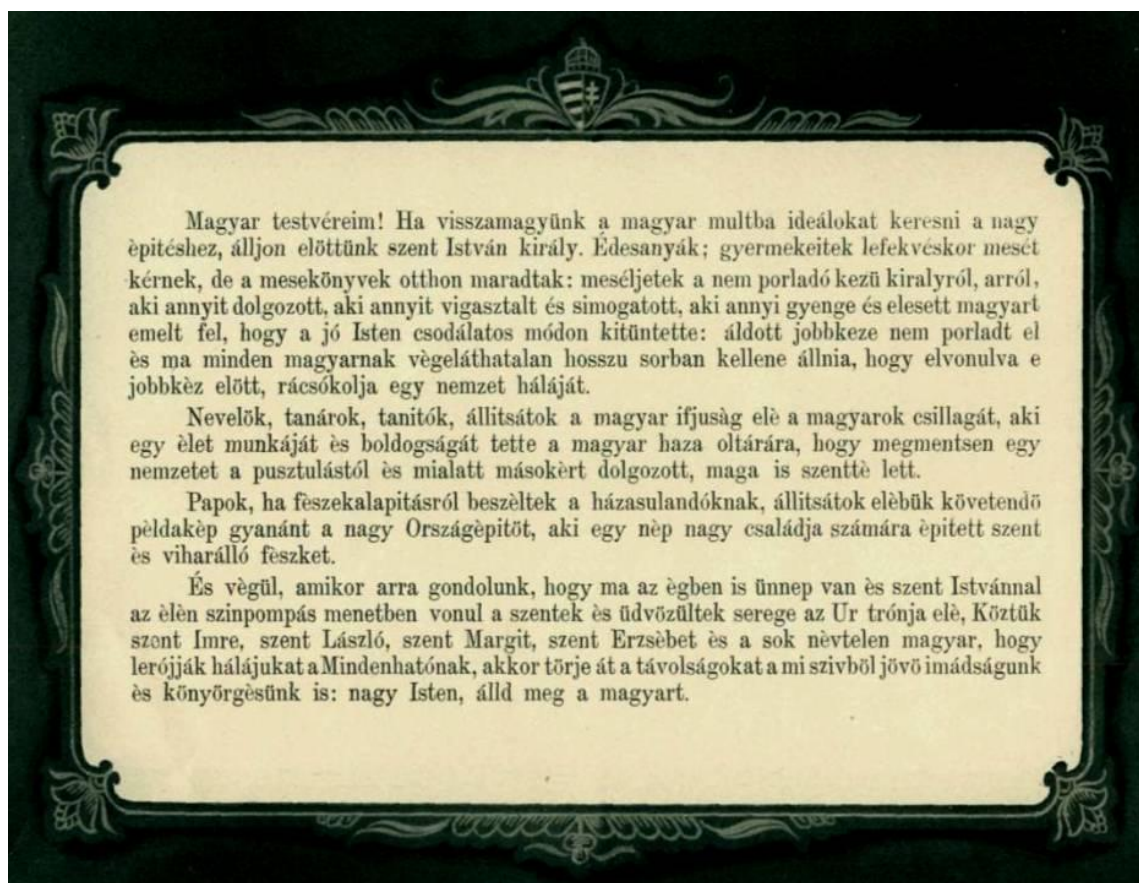
Testvéreim, megértjük-e ma szent István hívó szavát, amellyel munkásokat toboroz az építéshez, Mert ma is építeni kell. Egy országot mindig építeni kell.

Építenék én is, mondja a vándor magyar, de nekem ma nincs arra módom, hogy rombadőlt ország építésénél a téglát hordjam vagy a maltet keverjem.

Magyar testvéreim! Az igazi országepítés nem is a rom eltakarításban vagy az új falak emelésében áll. Mert bár ujjá kell építeni a romokat és lehet sajnálkozni, de gyászolni nem, mert gyászolni csak az élet pusztulását szabad. Az élet fontosabb az anyagnál, mert az utóbbit lehet pótolni, de az elveszett életet nem. Nekünk a magyar életet kell ujjáépíteni. Mert nem elég szorgalmas munkával pótolnod azt, amit elvesztettél a háboruban. Társas lény vagy, életedet nem élheted le embertársaidtól elszigetelten. Bármennyit szereztél is megadnak, nem lehetsz boldog, nem lehetsz nyugodt míg nyomorgó emberek élnek melletted, míg körülötted is nem lesz szebb az élet.

Lásd be, hogy először lélekben kell építeni, ezt pedig megkezdheted te is még a mai napon.

Tegyük tehát kereszténnyé újra a magyar életet, mert Istenhit nélkül csak bábeli tornyot lehet építeni, nem országot. Míg az egyik ember a másikban nem felebarátot és munkatársat lát, hanem ellenséget és vetélytársat, addig csak rombolni lehet és nem építeni.

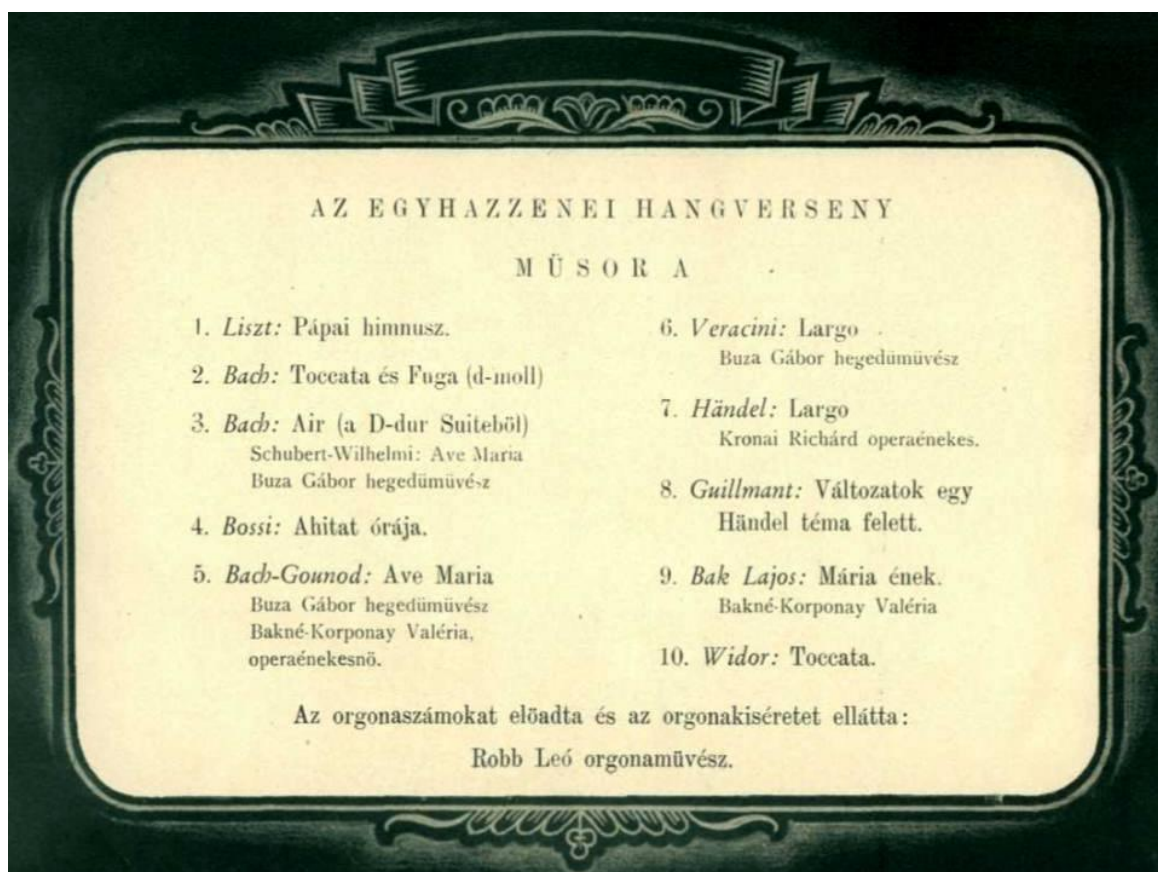

Magyar testvéreim! Ha visszamagyunk a magyar múltba ideálokat keresni a nagy építéshez, álljon előttünk szent István király. Édesanyák; gyermekeitek lefekvéskor mesét kérnek, de a mesekönyvek otthon maradtak: meséljétek a nem porladó kezű királyról, arról, aki annyit dolgozott, aki annyit vigasztalt és simogatott, aki annyi gyenge és elesett magyart emelt fel, hogy a jó Isten csodálatos módon kitüntette: áldott jobbkeze nem porladt el és ma minden magyarnak végeláthatatlan hosszú sorban kellene állnia, hogy elvonulva e jobbkez előtt, rácsókolja egy nemzet halálját.

Nevelők, tanárok, tanítók, állítsátok a magyar ifjúság elé a magyarok csillagát, aki egy élet munkáját és boldogságát tette a magyar haza oltárára, hogy megmentsen egy nemzetet a pusztulástól és mialatt másokért dolgozott, maga is szentté lett.

Papok, ha fészkalapításról beszéltek a házasulandóknak, állítsátok elébük követendő példakép gyanánt a nagy Országépítőt, aki egy nép nagy családja számára épített szent és viharálló fészket.

És végül, amikor arra gondolunk, hogy ma az égben is ünnep van és szent Istvánnal az élén színpompás menetben vonul a szentek és üdvözültek serege az Ur trónja elé, Köztük szent Imre, szent László, szent Margit, szent Erzsébet és a sok névtelen magyar, hogy lerójják hálájukat a Mindenhatónak, akkor törje át a távolságokat a mi szívből jövő imádságunk és könyörgésünk is: nagy Isten, álld meg a magyart.

AZ EGYHAZZENEI HANGVERSENY

M Ű S O R A

1. <i>Liszt</i> : Pápai himnusz.	6. <i>Veracini</i> : Largo
Buza Gábor hegedűművész
2. <i>Bach</i> : Toccata és Fuga (d-moll)	7. <i>Händel</i> : Largo
Kronai Richárd operaénekes.
3. <i>Bach</i> : Air (a D-dur Suiteből)
Schubert-Wilhelmi: Ave Maria
Buza Gábor hegedűművész	8. <i>Guilmant</i> : Változatok egy
Händel téma felett.
4. <i>Bossi</i> : Ahítat órája.	9. <i>Bak Lajos</i> : Mária ének.
Bakné-Korponay Valéria
5. <i>Bach-Gounod</i> : Ave Maria
Buza Gábor hegedűművész
Bakné-Korponay Valéria,
operaénekesnő.	10. <i>Widor</i> : Toccata.

Az orgonaszámokat előadta és az orgonakiséretet ellátta:

Robb Leó orgonaművész.

Herder-Druck München

